

[Per Hækkerup.]

drøftede tingene i foråret? Da sagde han i hvert fald noget helt andet. Ligger der nu bagved en bevidst tendens hos regeringen til at gå over i en lempeligere finanspolitik? Jeg forstod det ikke på statsministeren. Og dér må man nok sige: hvad er det så for en måde at føre økonomisk politik på, hvor man først strammer til med det resultat, at man får arbejdsløshed, hvor man bygger på et kasseoverskud, der betyder, at vi får arbejdsløshed? Arbejdsløsheden medfører, at statens indtægter falder; og som om statens indtægter på visse områder ikke faldt nok, eftergiver eller udsætter finansministeren betalingen for en vis befolkningsgruppe på nogle af disse områder. Men arbejdsløsheden medfører, at visse af statens indtægter går ned, og samtidig vokser statens udgifter til de arbejdsløse med 340 mill. kr. Hvad er det for en politik, hvor man først kaster folk ud i arbejdsløshed ved en stram finanspolitik og bagefter henrykt siger: nu har vi ikke længere den stramme finanspolitik, for nu har vi skaffet staten sådanne udgifter, at der er blevet underskud på statsregnskabet? Havde det dog ikke været fornuftigere, at de mennesker havde fået lov til at beholde deres arbejde, så de kunne have betalt deres skatter og staten kunne have undgået udgiften? Jeg gentager: det er en selvskabt arbejdsløshed. Det er ikke bagklogskab, for regeringen ved nøjagtig lige så godt som ethvert tænkende menneske — jeg havde nær sagt, ethvert andet tænkende menneske — i Danmark, at hvis man havde gennemført den politik, som den tidligere regering faldt på, så ville vi ikke have haft den arbejdsløshed, vi har haft gennem det sidste halve års tid. Det ved regeringen. Regeringen ved, at vor politik var den rigtige. Regeringen ved, at vi ville have gennemført en politik, der ville have stimuleret konkurrenceevnen og yderligere øget vore eksportmuligheder. Regeringen ved, at dette er alfa og omega i dansk økonomisk politik, og det ville have givet os en beskæftigelse, som svarer til den, vi har været vant til. Det er ikke bagklogskab at sige det, for vi sagde det dengang, og vi sagde det, da vi havde drøftelsen her efter regeringserklæringen i februar måned. Vi sagde nøjagtig det samme: dette vil ske, dette vil blive resul-

tatet af regeringens politik. Det er med åbne øjne, denne regering er gået ind til denne politik.

Og så vil jeg gerne som slutbemærkning sige dette til statsministeren: når statsministeren taler om, at der skal stilles krav til os, at det ikke bare er vilje, der skal til, men at der også skal stilles krav i dette samarbejde, der skal være mod hos politikerne, og appellerer til os om at være med i et samarbejde, så kan statsministeren være evig forvissset om, at det er vi villige til i det omfang, hvori vi finder der bliver taget et rimeligt hensyn til vore synspunkter. Vi ved godt, at som mindretal kan vi ikke diktere den politik, der skal føres. Det kunne vi heller ikke, da vi var i regering, da måtte vi af og til bøje os dybt for oppositionen. Vi håber, at den sædvane holder sig hos den nuværende regering, at den ikke indlader sig på at majorisere oppositionen.

Men når statsministeren siger dette igen med al den fortrinlige moralske indignation, statsministeren er i stand til at lægge i sin stemmeføring — for det fremgår ikke helt af ordene — så lad mig erindre om, at baggrunden for, at statsministeren siger det, er, at den politik, som denne regering kom til magten på at fælde, nemlig den, den tidligere regering lagde frem efter devalueringen, vidste statsministeren var sagligt rigtig. Han har bagefter erkendt, at han ikke kunne komme til at føre den bedste politik, som var den, vi havde foreslået, og at han derfor måtte nøjes med den næstbedste; men da var den moralske indignation ikke større, end at han og de to andre regeringspartier — men de kan jo ikke svare for statsministerens moralske vurderinger — byggede på, at der sad seks dernede, som blev svage i knæene og ikke kunne holde til at tage et virkeligt ansvar. Det er det ophøjede moralske grundlag, statsministeren har for at appellere moralsk til os andre.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 11.54.